

Bart Chabot

Bart Chabot is dichter, schrijver en podiumdier. Wie aan Chabot denkt, denkt aan beweging. Achter zijn bril sprankelen een tomeloze energie en verbeelding, die zijn vastgelegd in zijn poëzie, verhalen en biografieën. Chabot beleefde zijn literaire doorbraak naar het grote publiek met zijn vierdelige biografie over Herman Brood. In 2007 ontving hij de Johnny van Doornprijs voor de gesproken letteren. In 2011 verscheen *Diepere lagen*, eind oktober 2013 verscheen *Triggerhappy*, waarmee Bart Chabot debuteerde als romanschrijver. bartchabot@speakersacademy.nl

"**W**at we willen", zei Tibor van het Evenementenbureau, "is een losse sfeer, ongedwongen."

Door de grote vensters van het grand café kon je een stukje van de binnenstad van Den Haag zien, winterkoud.

"Kijk," vervolgde Tibor, "het gaat om de laatste heipaal die de grond in gaat, aan de Turfmarkt. Dat is een feestje waard. Het is een gigaproject, twee ministerietorens, elk dik honderdveertig meter hoog, een soort "Chicago aan de Turfmarkt", zo-moet-je-het-zien. Er is een budget mee gemoeid van ver boven de driehonderd miljoen... Hoe dan ook, jij doet een welkomstwoord, niet te lang, kort en bondig, en je vraagt de wethouder, Marnix, en de directeur-generaal van de Rijksgebouwendienst, Peter, het podium op en interviewt hen, snappy. Geen speeches. Dat wordt stijf, formeel, en dat willen we nou juist niet."

"En de architect," vroeg ik, "is die er ook bij?"

"Ja," zei Tibor, "die komt er speciaal voor naar Den Haag. Een Duitse architect. En nee, die wil ik niet op de bühne hebben, een Duitser. Alles goed en wel, maar we gaan de boel hier niet nodeloos ingewikkeld maken, begrijp je? Dus die mag toekijken, die komt niet aan het woord."

Toen ik een week later bij de bouwput aankwam, lag er een heipaal klaar waarop de genodigden hun handtekening mochten zetten. "Is dit nou de laatste paal?", vroeg ik.

"Welnee," antwoordde een bouwvakker. Hij wees naar de bouwput, in de diepte. "De paal dáár, bij die heimachine..."

"Bart," zei Tibor in de partytent, "zo werken die dingen. Het gaat om de symbolische "laatste paal". Er moeten er na vanmiddag nog honderdveertig de grond in."

Na de interviews liepen Marnix, Peter en ik naar buiten en zetten onze naam op de "laatste paal". Terwijl we terugliepen naar de partytent, ging de heimachine dreunend aan het werk.

"Nee!!" schreeuwde Tibor naar de man in de cabine. "Wacht!!"

De heimachine staakte zijn werkzaamheden.

"Ze drukken éérst op de rode knop," riep Tibor, "binnen, in die tent! En dán pas heien!"

Binnen telde ik af.

"Dames en heren, het grote moment is bijna aangebroken... De laatste paal... Marnix, Peter, zijn jullie er klaar voor? Goed, handen boven de knop... Drie, twee, één...!"

De bewindspersonen drukten vol overgave op de knop.

Maar de afstand van de heimachine tot de partytent was te groot om uit te maken of de knop wel of niet werd ingedrukt, dat viel vanuit de cabine met het blote oog niet vast te stellen. En de heimachine kwam niet in werking. 🗨️

